

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
VII kadencja

Druk nr 1108

Warszawa, 9 lipca 2012 r.

Pani
Ewa Kopacz
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. i na podstawie art. 32 ust. 2 regulaminu Sejmu niżej podpisani posłowie wnoszą projekt ustawy:

- o zmianie ustawy - Kodeks karny.

Do reprezentowania wnioskodawców w pracach nad projektem ustawy upoważniamy pana posła Andrzeja Romanka.

(-) Jacek Bogucki; (-) Andrzej Dąbrowski; (-) Andrzej Dera;
(-) Mieczysław Golba; (-) Tomasz Górski; (-) Patryk Jaki; (-) Mariusz Orion Jędrysek; (-) Beata Kempa; (-) Bartosz Kownacki; (-) Arkadiusz Mularczyk; (-) Jerzy Rębek; (-) Józef Rojek; (-) Andrzej Romanek;
(-) Edward Siarka; (-) Piotr Szeliga; (-) Tadeusz Woźniak; (-) Marzena Dorota Wróbel; (-) Jan Ziobro; (-) Kazimierz Ziobro; (-) Jarosław Żaczek.

Ustawa
z dnia 2012 r.
o zmianie ustawy Kodeks karny

Art. 1

W ustawie z dnia 6 czerwca 1997 r. Kodeks karny (Dz. U. z 1997 r. Nr 88, poz. 553, z późn. zm.¹⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 148 § 2 otrzymuje brzmienie:

„§ 2. Kto zabija człowieka:

- 1) ze szczególnym okrucieństwem,*
- 2) w związku z wzięciem zakładnika, zgwałceniem albo rozbojem,*
- 3) w wyniku motywacji zasługującej na szczególne potępienie,*
- 4) z użyciem materiałów wybuchowych, podlega karze 25 lat pozbawienia wolności albo karze dożywotniego pozbawienia wolności.”;*

2) w art. 148 dodaje się § 2a w brzmieniu:

„2a. Karze określonej w § 2 podlega, kto zabija osobę małoletnią.”;

3) w art. 148 dodaje się § 5 w brzmieniu:

¹ 1 Zmiany tekstu ustawy zostały ogłoszone w Dzienniku Ustaw z 1997 Nr 128 poz. 840, z 1999 Nr 64 poz.729 oraz Nr 83 poz.931, z 2000 r. Nr 48 poz. 548, Nr 93 poz. 1027, Nr 116 poz. 1216, z 2001 r. Nr 98 poz. 1071, z 2003 r. Nr 111 poz. 1061, Nr 121 poz. 1142, Nr 179 poz. 1750, Nr 199 poz. 1935, oraz Nr 228 poz. 2255, z 2004 r. Nr 25 poz. 219, Nr 69 poz. 626, Nr 93 poz. 889 oraz Nr 243 poz. 2426, z 2005 r. Nr 86 poz. 732, Nr 90 poz. 757, Nr 132 poz. 1109, Nr 163 poz. 1363, Nr 178 poz. 1479, Nr 180 poz. 1493, z 2006 r. Nr 190 poz. 1409, Nr 218 poz. 1592, Nr 226 poz. 1648, z 2007 r. Nr 89 poz. 589, Nr 123 poz. 850, Nr 124 poz. 859, Nr 192 poz. 1378, z 2008 r. Nr 90 poz. 560, Nr 122 poz. 782, Nr 171 poz. 1056, Nr 173 poz. 1080, Nr 214 poz. 1344, z 2009 r. Nr 62 poz. 504, Nr 63 poz. 533, Nr 166 poz. 1317, Nr 168 poz. 1323, Nr 190 poz. 1474, Nr 201 poz. 1540, Nr 206 poz. 1589, z 2010 r. Nr 7 poz. 46, Nr 40 poz. 227, Nr 40 poz. 229, Nr 98 poz. 626, Nr 125 poz. 842, Nr 127 poz. 857, Nr 152 poz. 1018, Nr 152 poz. 1021, Nr 182 poz. 1228, Nr 225 poz. 1474, Nr 240 poz. 1602, z 2011 r. Nr 24 poz. 130, Nr 17 poz. 78, Nr 48 poz. 245, Nr 72 poz. 381, Nr 94 poz. 549, Nr 117 poz. 678, Nr 133 poz. 767, Nr 160 poz. 964, Nr 191 poz. 1135, Nr 217 poz. 1280, Nr 233 poz. 1381, Nr 240 poz. 1431, z 2012 r. poz. 611.

„§ 5. Kto czyni przygotowania do przestępstwa określonego w § 1-3, podlega karze pozbawienia wolności od lat 2 do 12.”.

Art. 2

Ustawa wchodzi w życie z po upływie trzech miesięcy od dnia ogłoszenia.

UZASADNIENIE

1. Cel projektu i przesłanki jego przyjęcia.

Celem projektu jest wzmocnienie prawnokarnej ochrony osób małoletnich. Zabójstwo stanowi najcięższe przestępstwo, jakie może zostać popełnione. Jednak zabójstwo dziecka stanowi czyn o jeszcze większym ładunku szkodliwości spośród tych najcięższych zbrodni, jaką jest zabójstwo. Dziecko jest osobą bezbronną, często nie mającą jeszcze rozeznania w niebezpieczeństwach życia, ufną w dobre intencje otoczenia, pozostającą zależną od osób dorosłych. Zabójstwo dziecka stanowi zawsze zbrodnię zbrodni, czyn wzbudzający powszechną odrazę społeczną i zasługujący na najsurowsze potępienie ze strony wymiaru sprawiedliwości.

W zakresie normatywnym, wzmocnienie ochrony prawnokarnej wymaga ustanowienia dodatkowego typu kwalifikowanego zabójstwa poprzez dodanie typu kwalifikowanego znamieniem wieku osoby pokrzywdzonej.

2. Cel uchwalenia projektowanej regulacji.

Celem uchwalenia projektowanej regulacji jest wzmocnienie ochrony prawnokarnej dzieci (osób małoletnich, to jest osób w wieku do lat 18), poprzez wprowadzenie zasady, że zabójstwo dziecka a także usiłowanie zabójstwa dziecka, stanowi typ kwalifikowany zabójstwa, co oznacza podniesienie zagrożenia karnego w zakresie minimalnej dopuszczalnej kary pozbawienia wolności.

Projekt przywraca ponadto surowszą karalność typów kwalifikowanych zabójstwa i przyjęcie kary 25 lat pozbawienia wolności albo dożywotniego pozbawienia wolności jako wyłącznej kary za zabójstwo dokonane w typie kwalifikowanym. Regulacja taka wprowadzona została w roku 2005, jednak w 2009 r. Trybunał Konstytucyjny uznał tryb wprowadzonych zmian za sprzeczny z zasadami poprawnej legislacji i w efekcie przywrócił w typie kwalifikowanym sankcje sprzed nowelizacji z 2005 r.

Projekt wprowadza wreszcie karalność przygotowania do zbrodni zabójstwa.

3. Rozwiązania przyjęte w projekcie.

Projekt ustawy dodaje do już istniejących typów kwalifikowanych zabójstwa przewidzianych w art. 148 § 2 oraz § 3 nowego typu kwalifikowanego w projektowanym §2a. Zagrożenie karą dla nowego typu kwalifikowanego jest takie

jak już przewidziane w art. 148 § 2, to jest karą pozbawienia wolności od lat 12, karze 25 lat pozbawienia wolności lub karze dożywotniego pozbawienia wolności. W obecnym stanie prawnym, w niektórych przepisach związanych z wolnością seksualną, Kodeks karny stanowi, że popełnienie czynu na szkodę osoby małoletniej stanowi uzasadnienie wyższej karalności. Tak jest np. w art. 197 § 3 pkt 2, czy art. 199 § 2. Odwołując się do tej techniki, projekt tworzy nowy typ kwalifikowany zabójstwa poprzez dodanie znamienia wieku osoby pokrzywdzonej.

Projekt przywraca surowszą karalność typów kwalifikowanych zabójstwa poprzez przyjęcie kary 25 lat pozbawienia wolności albo dożywotniego pozbawienia wolności jako wyłącznej kary za zabójstwo dokonane w typie kwalifikowanym. Regulacja taka wprowadzona została do Kodeksu karnego w roku 2005, jednak w 2009 r. Trybunał Konstytucyjny uznał tryb wprowadzonych zmian za sprzeczny z zasadami poprawnej legislacji i w efekcie przywrócił w typie kwalifikowanym sankcje sprzed nowelizacji z 2005 r. Trybunał nie zakwestionował w swoim wyroku samego brzmienia przepisu, lecz wyłącznie tryb jego wprowadzenia, poprzez zawarcie go w poprawce poselskiej na dalszym etapie prac legislacyjnych. Skutki wyroku Trybunału Konstytucyjnego doprowadziły w rezultacie do złagodzenia odpowiedzialności karnej sprawców najbardziej brutalnych zabójstw, co jest skutkiem niemożliwym do zaakceptowania.

W nowym przepisie § 5 projekt proponuje wprowadzenie karalności przygotowania do zbrodni zabójstwa określonej w art. 148 § 1 - 3. Podkreślić należy okoliczność, że dotychczasowy brak karalności przygotowania do zbrodni zabójstwa w polskim prawie karnym stanowi przejaw istotnej niekonsekwencji w zakresie wyselekcjonowania przez ustawodawcę katalogu czynów, w odniesieniu do których ta forma stadialna przestępczej aktywności jest formą penalizowaną. Jeżeli zważyć na stopień karygodności czynów wypełniających znamiona typów określonych w art. 148 K.k., wykazywany również wysokością zagrożenia ustawowego przewidzianego za te zbrodnie, jako bezsporna jawi się potrzeba penalizacji aktywności sprawcy na najwcześniejszym, pomijając powzięcie zamiaru, etapie iter delicti, i objęcia penalizacją – z zagrożeniem ustawowym adekwatnym do ciężaru przestępstwa – już pierwszych działań sprawcy uzewnętrzniających jego przestępczy zamiar i zmierzających do stworzenia warunków do ataku na dobro prawnie chronione.

5. Ocena skutków regulacji.

I. Skutki społeczne.

Zwiększenie wymiaru kary pozbawienia wolności może skutkować mniejszą liczbą czynów dokonywanych na małoletnich, stanowiąc efekt odstrasżający dla potencjalnych przestępców. Proponowana nowelizacja zmniejszy koszty społeczne, wynikające z niemożliwego do zaakceptowania w społeczeństwie zjawiska łagodzenia odpowiedzialności karnej sprawców, co stanowiło dotychczasową praktykę.

II. Skutki finansowe.

Proponowana zmiana Kodeksu karnego może skutkować w perspektywie wielu lat wzrostem wydatków z budżetu państwa, wynikających z orzekania dłuższych kar pozbawienia wolności dla sprawców zabójstw osób małoletnich. Nie jest to jednak pewne, z uwagi na odstrasżającą rolę, jaką ma pełnić projekt nowelizacji Kodeksu karnego. Ze względu na jedynie domniemany wzrost wydatków z budżetu państwa, nie jest możliwe jakiegokolwiek oszacowanie wysokości wydatków, ponoszonych przez budżet państwa. W powyższej sytuacji nie jest możliwe również wskazanie źródła finansowania ww. regulacji.

III. Skutki prawne.

Proponowana regulacja wzmocni ochronę prawnokarną dzieci (osób małoletnich, tj. osób w wieku do lat 18), poprzez wprowadzenie zasady, że zabójstwo dziecka a także usiłowanie zabójstwa dziecka, stanowi typ kwalifikowany zabójstwa, co oznacza podniesienie zagrożenia karnego w zakresie minimalnej dopuszczalnej kary pozbawienia wolności.

5. Ocena skutków regulacji.

a) Wpływ regulacji na sektor finansów publicznych, w tym budżet państwa i dochody jednostek samorządu terytorialnego.

Proponowana zmiana może spowodować w perspektywie wielu lat wzrost wydatków budżetu państwa w związku z orzekaniem dłuższych kar pozbawienia wolności dla sprawców zabójstw osób małoletnich.

Z drugiej strony zwiększenie kar może wywołać efekt odstrasżający, skutkujący mniejszą liczbą czynów dokonanych, co może przełożyć się na zmniejszenie kosztów społecznych, a także mniejsze wydatki budżetu państwa.

b) Wpływ regulacji na rynek pracy.

Projektowana ustawa nie zawiera przepisów, które mogą mieć wpływ na rynek pracy.

c) Wpływ regulacji na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość.

Projektowana ustawa nie zawiera przepisów, które mogą wpływać na konkurencyjność gospodarki.

d) Wpływ regulacji na sytuację i rozwój regionów.

Projekt ustawy nie zawiera przepisów mających wpływ na sytuację i rozwój regionów.

6. Zgodność projektu ustawy z prawem Unii Europejskiej.

Przedmiot projektowanej regulacji nie jest objęty prawem Unii Europejskiej.

Warszawa, 19 lipca 2012 r.

BAS-WAPEiM-1874/12

Pani
Ewa Kopacz
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Opinia prawna
w sprawie zgodności z prawem Unii Europejskiej poselskiego projektu
ustawy o zmianie ustawy – Kodeks karny (przedstawiciel wnioskodawców:
poseł Andrzej Romanek)

Na podstawie art. 34 ust. 9 uchwały Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 30 lipca 1992 roku – Regulamin Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej (Monitor Polski z 2012 r. poz. 32) sporządza się następującą opinię:

1. Przedmiot projektu ustawy

Projekt zakłada zmianę art. 148 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny (Dz. U. Nr 88, poz. 553, ze zmianami). Zmiana polega na ograniczeniu rodzaju kar za zabójstwo, określeniu zabójstwa osoby małoletniej jako kwalifikowanego typu zabójstwa oraz wprowadzeniu karalności przygotowania do zabójstwa.

Proponowana ustawa ma wejść w życie po upływie trzech miesięcy od dnia ogłoszenia.

2. Stan prawa Unii Europejskiej w materii objętej projektem

Kwestie stanowiące przedmiot projektu ustawy nie są regulowane prawem Unii Europejskiej.

3. Analiza przepisów projektu pod kątem ustalonego stanu prawa Unii Europejskiej

Prawo Unii Europejskiej nie reguluje kwestii zawartych w przepisach opiniowanego projektu.

4. Konkluzja

Przedmiot projektu ustawy o zmianie ustawy – Kodeks karny nie jest objęty prawem Unii Europejskiej.

Dyrektor
Biura Analiz Sejmowych

Zbigniew Wrona

Warszawa, 19 lipca 2012 r.

BAS-WAPEiM-1875/12

Pani
Ewa Kopacz
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Opinia prawna
w sprawie stwierdzenia – w trybie art. 95a ust. 3 regulaminu Sejmu – czy
poselski projekt ustawy o zmianie ustawy – Kodeks karny (przedstawiciel
wnioskodawców: poseł Andrzej Romanek) jest projektem ustawy
wykonującej prawo Unii Europejskiej

Projekt zakłada zmianę art. 148 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny (Dz. U. Nr 88, poz. 553, ze zmianami). Zmiana polega na ograniczeniu rodzaju kar za zabójstwo, określeniu zabójstwa osoby małoletniej jako kwalifikowanego typu zabójstwa oraz wprowadzeniu karalności przygotowania do zabójstwa.

Przedmiot projektu ustawy nie jest objęty prawem Unii Europejskiej.

Projekt ustawy o zmianie ustawy – Kodeks karny **nie jest projektem ustawy wykonującej** prawo Unii Europejskiej.

Dyrektor
Biura Analiz Sejmowych

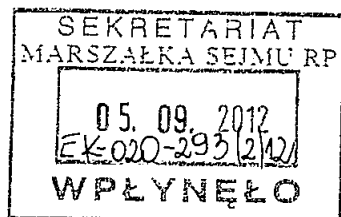
Zbigniew Wrona

Solidarna Polska

Warszawa, dnia 28 sierpnia 2012 roku

Andrzej Romanek
Poseł na Sejm RP

Szanowny Pan
Cezary Grabarczyk
Wicemarszałek Sejmu RP

Szanowny Panie Marszałku,

W nawiązaniu do Pańskiego pisma z dnia 14 sierpnia 2012 r. (sygn.. GMS-WP-03-184/12), dotyczącego uzupełnienia uzasadnienia do projektu ustawy *o zmianie ustawy - Kodeks karny* uprzejmie informuję, iż skutki finansowe proponowanej nowelizacji zostały zamieszczone w pkt. 5 liczba II uzasadnienia. Jednocześnie, w przypadku ponowienia prośby, chciałbym prosić o uściślenie zakresu żądanych informacji.

Z wyrazami szacunku,

Andrzej Romanek

Poseł Klubu Parlamentarnego

Solidarna Polska

RZECZPOSPOLITA POLSKA
PROKURATOR GENERALNY

Warszawa, dnia 6.09. 2012 r.

PG VII G 025/270/12

SEKRETARIAT SZEFA KS

L.dz.

Data wpływu 07.09.2012

Pan
Lech Czapla
Szef Kancelarii Sejmu

Łowony Peuni Minister

Nawiązując do pisma z dnia 30 lipca 2012 r. nr GMS-WP-173-219/12, przy którym przekazano poselski *projekt ustawy o zmianie ustawy – Kodeks karny*, uprzejmie przedstawiam, co następuje.

Przedłożony do oceny *projekt* zmierza do wzmocnienia prawnokarnej ochrony małoletnich, a cel ten projektodawcy zamierzają osiągnąć za pomocą dwóch zmian:

- dodanie w art. 148 k.k. § 2a, nowego, kwalifikowanego typu zabójstwa osoby małoletniej, zagrożonego karą określoną w § 2;
- zmianę brzmienia § 2 w art. 148 k.k. przez opatrzenie tego przepisu sankcją opiewającą na karę 25 lat pozbawienia wolności albo karę dożywotniego pozbawienia wolności.

Dodatkowo autorzy *projektu* zdecydowali się na penalizację przygotowania do zabójstwa i to zarówno jego typu podstawowego, jak i odmian kwalifikowanych.

Przedstawione propozycje legislacyjne nie zasługują na akceptację ze wskazanych poniżej względów.

Uzasadniając celowość zaostrzenia odpowiedzialności za zabójstwa typu kwalifikowanego autorzy *projektu* zaznaczyli, iż tego typu regulacja obowiązywała już w latach 2005-2009, a przepis który ją wprowadził został uznany za niezgodny z Konstytucją jedynie ze względu na uchybienia proceduralne w toku prac

legislacyjnych. Jest to tylko częściowa prawda, albowiem Trybunał Konstytucyjny w uzasadnieniu wyroku z dnia 16 kwietnia 2009 r., sygn. akt P 11/08 (Dz. U. Nr 63, poz. 533; OTK-A 2009, nr 4, poz. 49), zgłosił również zastrzeżenia merytoryczne do ocenianego przepisu. Już jego wprowadzenie wywołało w nauce prawa karnego istotne zastrzeżenia, w szczególności podnoszono, iż omawiana sankcja w sposób istotny ogranicza swobodę sędziowską przy wymiarze kary, a ponadto odnosi się ona nie tylko do sprawcy zabójstwa kwalifikowanego, ale także do podżegaczy i pomocników. Przy braku możliwości nadzwyczajnego złagodzenia kary 25 lat pozbawienia wolności - w ówczesnym stanie prawnym - powodowało to nieracjonalność wymierzanych kar i ich niezgodność z dyrektywą określoną w art. 53 § 1 k.k.

W uzasadnieniu *projektu* nie podniesiono żadnych argumentów empirycznych, np. ze sfery statystyki, które świadczyłyby o wzroście zagrożenia zabójstwami kwalifikowanymi przez znamiona opisane w aktualnie obowiązującym art. 148 § 2 k.k., czy zabójstwami typu podstawowego na szkodę małoletnich lub o zbyt liberalnej praktyce orzeczniczej w sprawach o tego rodzaju przestępstwa.

Kryminalizację przygotowania do każdej postaci zabójstwa uzasadniono karygodnością samych zabójstw.

Art. 148 § 2 k.k. w obecnym brzmieniu obowiązuje od 22 marca 2011 r., wprowadzony mocą art. 1 pkt 3 *ustawy z dnia 26 listopada 2010 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz ustawy o Policji* (Dz. U. Nr 240, poz. 1602). Podstawowym zadaniem tego aktu prawnego było wypełnienie luki aksjologicznej, jaka powstała w Kodeksie karnym w następstwie wspomnianego wyroku Trybunału Konstytucyjnego. W tym wypadku stwierdzenie niezgodności z Konstytucją oznaczało bowiem unicestwienie, z dniem 23 kwietnia 2009 r., sankcji w § 2 i 3 art. 148 k.k. z zagrożeniem karą 25 lat pozbawienia wolności albo dożywotniego pozbawienia wolności, wprowadzonej zakwestionowaną ustawą nowelizacyjną z dnia 27 lipca 2005 r. (Dz. U. Nr 163, poz. 1363). Powodowało to eliminację z Kodeksu karnego

typów kwalifikowanych zbrodni zabójstwa o znamionach określonych w rozdziale XIX, poświęconym przestępstwom przeciwko życiu o zdrowiu.

Projekt zmierza zatem w rzeczywistości do korekty stanu prawnego, powstałego już po zniwelowaniu skutków prawnych wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 16 kwietnia 2009 r.

Podkreślenia wymaga, iż ostatnia z wymienionych ustaw nowelizacyjnych objęła, w § 3 art. 148 k.k., katalogiem kwalifikowanych zabójstw także zabójstwo funkcjonariusza publicznego popełnione podczas lub w związku z pełnieniem przez niego obowiązków służbowych związanych z ochroną bezpieczeństwa ludzi lub ochroną bezpieczeństwa lub porządku publicznego, zaś z kręgu pkt 4 § 2 tego artykułu usunęła zabójstwo z użyciem broni palnej. Z powyższego wynika, że rekonstrukcja zabójstw typu kwalifikowanego miała charakter dogłębnie przemyślany, co czyni ewentualny powrót do stanu poprzedzającego działaniem niezasadnym.

Należy też zaakcentować, iż dzięki tejże noweli sankcje w § 2 i 3 art. 148 k.k. zostały zsynchronizowane z sankcjami przewidzianymi za inne zabójstwa typu kwalifikowanego, występującymi np. w art. 118 § 1 k.k. czy w art. 118a § 1 pkt 1 k.k.

Propozycja surowszego zagrożenia dla zbrodni zabójstwa małoletniego wydaje się stanowić reakcję na jedną z aktualnie prowadzonych i nagłośnionych medialnie spraw. Nie jest to jednak racjonalny powód do wyodrębnienia nowego typu przestępstwa.

Zauważenia wymaga, że stosowanie przepisu typizującego „zabójstwo małoletniego” w praktyce stwarzałyby poważne trudności. Warunkiem odpowiedzialności na podstawie nowego przepisu byłaby świadomość sprawcy co do wieku ofiary. O ile nietrudne byłoby jej wykazanie w przypadku dziecka kilkuletniego, to sprawa komplikowałaby się w przypadku zabójstwa osoby np., której do pełnoletniości brakowałoby kilku miesięcy, a jej wygląd zewnętrzny nie wskazywałby, że może to być „małoletni”. W wielu przypadkach udowodnienie

takiego znamienia byłoby niemożliwe, zwłaszcza w wypadkach, gdyby ofiara była osobą obcą dla sprawcy.

Za nieprzekonujące należy uznać uzasadnienie tej propozycji legislacyjnej, sprowadzające się do argumentacji, że tylko przez zaostrzenie ustawowego zagrożenia karą niektórych przestępstw i tworzenie nowych postaci kwalifikowanych typów przestępstw możliwe jest kształtowanie odpowiedniej polityki karania. Stanowiska takiego nie potwierdza praktyka, a najlepszym tego przykładem jest penalizacja w art. 178a k.k. kierowania pojazdem w stanie nietrzeźwości. Jak wynika ze statystyk, nie przełożyła się ona na ograniczenie tego niekorzystnego zjawiska i wzrost bezpieczeństwa na drogach. Istota problemu nie tkwi bowiem jedynie w podwyższaniu sankcji za określone przestępstwa, ale przede wszystkim w kształtowaniu odpowiednich postaw społecznych.

Jako nietrafne należy także ocenić odwołanie się przez projektodawców do techniki, jaką posłużono się przy budowie typów zmodyfikowanych przestępstw przeciwko wolności seksualnej na szkodę małoletnich, określonych w art. 197 § 3 pkt 2 k.k., czy w art. 199 § 2 k.k.

Należy odróżnić kwestie techniki legislacyjnej od racji leżących u podstaw wyodrębnienia pewnych przestępstw, jako kwalifikujących się do zagrożenia surowszą karą z uwagi na fakt, że godzą w dobra małoletniego. Te pierwsze mają charakter wtórny i stanowią formę, w jakiej ustawodawca opowiada się za daną hierarchią wartości. Za bardziej restrykcyjnym traktowaniem tzw. przestępstw seksualnych na szkodę małoletnich przemawiają jednoznaczne względy aksjologiczne, znajdujące silne oparcie w obyczajowości europejskiego kręgu kulturowego. Nie istnieją natomiast podobne argumenty, które upoważniałyby do przyjęcia, że na surowszą represję karną zasługuje każde przestępstwo popełnione na szkodę dziecka w wieku poniżej lat 18, np. kradzież, rozbój, pozbawienie wolności, czy chociażby zabójstwo.

Wspieranie propozycji w obrębie § 2a art. 148 k.k. argumentem, iż „dziecko jest osobą bezbronną, często nie mającą jeszcze rozeznania w niebezpieczeństwach życia, ufającą w dobre intencje otoczenia, pozostającą zależną od osób dorosłych”, brzmi

nieprzekonująco i równie dobrze nadawałoby się do uzasadnienia zaostrzonej odpowiedzialności karnej za dowolny czyn zabroniony pod groźbą kary, szkodzący osobom dotkniętym niepełnosprawnością w stopniu znacznym bądź nieporadnym z uwagi na zaawansowany wiek.

Podkreślenia także wymaga, iż już w aktualnym stanie prawnym za zabójstwo dziecka możliwy jest najbardziej nawet surowy wymiar kary, bowiem ustawowe zagrożenie karą przewidziane dla zabójstwa w typie podstawowym zawiera sankcje wskazane w *projekcie*.

Problem karalności przygotowania do zabójstwa jest zagadnieniem złożonym. Wynika to z faktu, że - stosownie do art. 16 § 1 k.k. - przygotowanie zachodzi już wtedy, gdy sprawca w celu popełnienia czynu zabronionego podejmuje czynności mające stworzyć warunki do przedsięwzięcia czynu zmierzającego bezpośrednio do jego dokonania, w szczególności w tymże celu wchodzi w porozumienie z inną osobą, uzyskuje lub przysposabia środki, zbiera informacje lub sporządza plan działania.

Najwięcej trudności pojawia się na etapie nie wykładni, lecz udowodnienia przygotowania w konkretnym stanie faktycznym. W świetle tej definicji przygotowanie do przestępstwa np. rozboju zachodziłoby już w razie zrodzenia się u sprawcy zamiaru popełnienia tego przestępstwa, zawarcia porozumienia ze współsprawcami, zakupu samochodu kilka dni wcześniej oraz sprawdzeniu terenu, gdzie rozbój miał zostać dokonany. Byłoby niezwykle trudno wykazać w takiej sytuacji formę stadialną przestępstwa w postaci przygotowania, jeżeli nie potwierdziłby jej chociażby jeden ze współsprawców.

Pamiętać przy tym trzeba, że ten, kto podjął się czynności przygotowawczych, zawsze może się rozmyślić, co, zgodnie z art. 17 § 1 k.k., gwarantuje mu niekaralność.

Należy zatem ocenić jako słuszną, przyjętą w polskim prawie karnym zasadę bezkarności, przy jednoczesnym ustanawianiu wyjątków od tej reguły, nie tylko w oparciu o kryterium stopnia społecznej szkodliwości przestępstwa danego typu w formie dokonania, ale i z uwzględnieniem, że dokonanie nie może nastąpić bez

określonych czynności przygotowawczych, bądź że same te czynności charakteryzują się społeczną szkodliwością, jak np. w art. 117 § 2 k.k. - przygotowanie do wojny napastniczej, art. 118 § 3 k.k. - przygotowanie do ludobójstwa, w art. 127 § 2 k.k. - przygotowanie do zamachu stanu, czy w art. 310 § 4 k.k. - przygotowanie do fałszerstwa pieniędzy lub papierów wartościowych.

Z piśmienn

A. Seremet

Andrzej Seremet

PIERWSZY PREZES
SĄDU NAJWYŻSZEGO
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

BSA II - 021- 290/12

Warszawa, dnia 6 września 2012 r.

SEKRETARIAT SZEFA KS

L.dz.

Data wpływu 07. 09. 2012

Pan
Lech CZAPLA
Szef Kancelarii Sejmu

Szanowny Panie Ministrze!

W odpowiedzi na pismo z dnia 30 lipca 2012 r., GMS-WP-173-219/12 uprzejmie przesyłam uwagi Sądu Najwyższego do **poselskiego projektu ustawy o zmianie ustawy – Kodeks karny.**

Z poważaniem

Stanisław Dąbrowski
Stanisław DĄBROWSKI

**SĄD NAJWYŻSZY
BIURO STUDIÓW I ANALIZ**

Pl. Krasieńskich 2/4/6, 00-951 Warszawa

BSA II 021-290/12

Warszawa, 6 września 2012 r.

UWAGI

**do projektu ustawy o zmianie ustawy - Kodeks karny z dnia 9 lipca 2012 r.
złożonego przez grupę posłów z partii „Solidarna Polska” przekazanego do
zaopiniowania Sądowi Najwyższemu przy piśmie Szefa Kancelarii Sejmu
z dnia 30 lipca 2012 r. Nr GMS-WP-173-219/12**

Opiniowany projekt nie zawiera dostatecznego uzasadnienia rzeczywistej potrzeby wprowadzenia istotnej części proponowanych w nim zmian do ustawy – Kodeks karny. Ogólne wskazanie, że *„Celem projektu jest wzmocnienie prawnokarnej ochrony osób małoletnich”, które „wymaga ustanowienia dodatkowego typu kwalifikowanego zabójstwa poprzez dodanie typu kwalifikowanego znamieniem wieku osoby pokrzywdzonej”* nie odpowiada faktycznemu zakresowi przedłożonego projektu.

Za najdalej idącą zmianą, polegającą na wprowadzeniu wyłącznej, alternatywnej sankcji za popełnienie wszystkich kwalifikowanych typów zabójstw w postaci kary 25 lat pozbawienia wolności lub kary dożywotniego pozbawienia wolności nie przedstawiono w istocie jakiegokolwiek doniosłego argumentu.

Sama propozycja wprowadzenia karalności przygotowania do zabójstwa ze wskazaniem na karygodność czynów wypełniających powinna być przedmiotem dalszej dyskusji, biorącej pod uwagę przedstawione argumenty za i przeciw takiemu rozwiązaniu.

Proponowane w projekcie rozwiązanie w postaci jedynej alternatywnej sankcji 25 lat pozbawienia wolności lub kary dożywotniego pozbawienia wolności za popełnienie każdego kwalifikowanego typu zabójstwa powinno być uznane za prowadzące wprost do negatywnych następstw dla sądowego wymiaru sprawiedliwości jako naruszające podstawowe zasady jego działalności. Samo odnotowanie faktu, że Trybunał Konstytucyjny wyrokiem z dnia 16 kwietnia 2009 r., P 11/08, (OTK-A 2009/4/49, Dz.U.2009/63/533) uznał wprowadzenie „tożsamego” unormowania przez art. 1 pkt 15 ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny, ustawy - Kodeks postępowania karnego i ustawy - Kodeks karny wykonawczy (Dz. U. Nr 163, poz. 1363) za sprzeczne jedynie z zasadami poprawnej legislacji i jako takie niekonstytucyjne, trudno jest uznać za wystarczające.

Uzasadnienie opiniowanego projektu pomija zasadnicze motywy, które skłoniły uprawnione do tego organy do wystąpienia o zbadanie zgodności z Konstytucją rozwiązania polegającego na wprowadzeniu sankcji (właściwie) bezwzględnie oznaczonej za kwalifikowane typy zabójstwa. Uchwalone w 2005 r. zmiany były przedmiotem wnikliwej, krytycznej i w większości zachowującej aktualność, także na tle opiniowanego obecnie projektu, oceny ze strony doktryny prawa¹. Autorzy projektu nie uznali za właściwe nawiązanie do tej rozbudowanej krytyki.

W tym stanie rzeczy za właściwe należy uznać przypomnienie historii inicjatyw w kwestii kontroli konstytucyjności art. 1 pkt 15 ww. ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny (...).

Z wnioskiem o zbadanie zgodności znowelizowanego w 2005 r. art. 148 § 2 k.k. z 118 ust. 1 i art. 119 ust. 1 i 2, art. 10 w zw. z 175 ust. 1 oraz z art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej wystąpił Rzecznik Praw Obywatelskich². Ów wniosek został wycofany przez Rzecznika Praw Obywatelskich kolejnej kadencji. Ostatecznie kontrola konstytucyjności wprowadzonego przepisu nastąpiła w wyniku pytania prawnego Sądu Apelacyjnego w Krakowie, którego przedmiotem była zgodność proponowanych zmian z art. 10 w związku z art. 175 ust. 1 Konstytucji; art. 45 ust. 1 w związku z art. 178 ust. 1 oraz z art. 31 ust. 3 Konstytucji; art. 118 ust.

¹ Zob. A. Zoll, Znaczenie konstytucyjnej zasady podziału władzy dla prawa karnego materialnego, „Ruch Prawniczy, Ekonomiczny i Socjologiczny” z. 2/2006, s. 334 i n.; E. Łętowska, Kara za zabójstwo kwalifikowane – problematyka konstytucyjna, „Państwo i Prawo” z. 10/2006, s. 5-6; A. Sakowicz, Sankcja bezwzględnie oznaczona (uwagi krytyczne na tle art. 148 § 2 k.k.), „Państwo i Prawo” z. 5/2006, s. 18 i n.

² Wniosek RPO z 8.IX 2005, RPO-512818-II/05/PS.

1 oraz z art. 119 ust. 1 i 2 Konstytucji. Z punktu widzenia Sądu Najwyższego Najistotniejszy jest zarzut obrazy art. 10 w związku z art. 175 ust. 1 Konstytucji oraz art. 45 ust. 1 w związku z art. 178 ust. 1. Przewidziany w art. 10 Konstytucji podział władz oznacza zwłaszcza, iż każdej z trzech władz powinny przypadać kompetencje materialne odpowiadające ich istocie, a co więcej - każda z trzech władz powinna zachowywać pewne minimum wyłączności kompetencyjnej stanowiącej o zachowaniu tej istoty³. Wymiar kary, będący elementem orzekania o odpowiedzialności karnej, należy do sądów. Jednym z elementów minimum wyłączności kompetencyjnej w tym względzie jest „możliwość orzeczenia zarówno o winie jak i o karze stosownie do okoliczności danego czynu zabronionego i zebranych w sprawie dowodów, w zgodzie z własnym sumieniem”⁴. Sankcja (właściwie) bezwzględnie oznaczona godzi w owo „minimum wyłączności kompetencyjnej”, jakie przysługuje władzy sądowniczej. Nie oznacza to, że takie sankcje incydentalnie nie występują w ustawodawstwie polskim⁵, jednak również i ich istnienie kwestionowane jest z punktu widzenia zgodności z art. 175 Konstytucji⁶. „Ustawowy” wymiar kary, najkrócej ujmując, nie powinien zakłócać procesu sądowego wymiaru kary. Nie można zaakceptować sytuacji, w której ustawodawca ukształtowaniem sankcji karnej czyni niemożliwymi do zastosowania zawarte K.k. zasady sądowego wymiaru kary, to jest zasadę swobodnego uznania sądu w granicach ustawy co do rodzaju i rozmiaru sankcji karnej, zasadę indywidualizacji kary, zakaz wymierzania sankcji karnej przekraczającej stopniem swojej dolegliwości przypisany sprawcy stopień winy, czy wreszcie zasady rządzące wymiarem kary nieletnim i młodocianym. W literaturze podkreśla się, że zasada swobodnego uznania sędziowskiego w ramach ustawy jest koniecznym wynikiem zasady niezawisłości sędziowskiej, zawartej w art. 178 Konstytucji RP⁷. W ten sposób, proponowana regulacja może być zasadnie kwestionowana jako naruszająca tę zasadę.

³ Por. orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego z dnia 21 listopada 1994 r. - K. 6/94.

⁴ Np. cytowany wyżej wniosek RPO z 8.IX 2005, s. 8.

⁵ Zob. uwagi A. Sakowicz, Sankcja..., s. 18-19.

⁶ Zob. W. Wróbel, Uwagi wprowadzające do rozdziału VI - Zasady wymiaru kary i środków karnych, Kodeks karny. Część ogólna - Komentarz pod redakcją A. Zolla, Zakamycze 2004, s. 793.

⁷ Np. V. Konarska-Wrzosek, Dyrektywy wybory kary w polskim ustawodawstwie karnym, Toruń 2002, s. 53-54.

Oznaczoną jak w projekcie sankcją karną można również kwestionować z punktu widzenia konstytucyjnej zasady proporcjonalności⁸.

Wątpliwości tych nie zmniejsza fakt, że już po wydaniu orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego, o którym mowa w niniejszych uwagach, decyzją ustawodawcy umożliwiono nadzwyczajne złagodzenie kary 25 lat pozbawienia wolności⁹. Słusznie bowiem zwraca się uwagę w opinii Biura Analiz Sejmowych do niniejszego projektu, że „instytucja nadzwyczajnego złagodzenia kary stanowi rozwiązanie legislacyjne z zakresu sądowego wymiaru kary, nie zaś ustawowego wymiaru kary, a do jej zastosowania muszą wystąpić dodatkowe przesłanki”¹⁰. Nadzwyczajne złagodzenie kary nie jest więc remedium na bezwzględny charakter zaproponowanej w opiniowanym rozwiązaniu sankcji karnej, skoro nie można go zastosować zawsze wtedy, gdy wymagałyby tego dyrektywy sądowego wymiaru kary.

Wprowadzenie do systemu prawa sankcji (właściwie) bezwzględnie oznaczonej kwestionowano również z punktu widzenia konstytucyjnego prawa do sądu. Podkreślano, iż art. 45 Konstytucji wymaga, aby postępowanie sądowe odpowiadało wymogom sprawiedliwej procedury¹¹ dodając, iż sprawiedliwa procedura wypełniać musi postulat trafnej reakcji karnej dbając o również o to, aby osoba winna poniosła odpowiedzialność nie mniejszą niż tę, na którą zasłużyła i nie większą od tej, jaką ponieść powinna. Proponowana zmiana zdaje się sprzeciwiać tak rozumianemu prawu do sądu.

Dotychczas uznawano, że posiadanie przez ofiarę zabójstwa cechy: „osoba małoletnia” nie musi należeć do znamion typu kwalifikowanego tej zbrodni. Oznacza to, że *de lege lata* okoliczność ta brana jest pod uwagę w ramach zasad sądowego wymiaru kary, jak również stanowić może okoliczność obciążającą sprawcę. Dla stworzenia typu czynu kwalifikowanego potrzeba dodatkowych racji, zaś obowiązkiem projektodawcy jest co najmniej uprawdopodobnienie ich w uzasadnieniu do projektu ustawy. Należy przyjąć, że racje te są następujące¹²: przesłanki odwołujące się do względów historycznych; zmiany w życiu społecznym rzutujące na typizację przestępstw; występowanie okoliczności często (wielokrotnie) przy jednoczesnym ujemnym wpływie na życie społeczne; względy polityki

⁸ Zob. szerzej A. Sakowicz, Sankcja..., s. 26-27.

⁹ Na wcześniejszy brak takiej możliwości wskazywał m. in. wniosek RPO z 8.IX 2005 r., s. 13.

¹⁰ A. Sakowicz, Opinia prawna o zmianie Ustawy – Kodeks karny z dnia 24 sierpnia 2012 r., BAS-WAL-2045/12.

¹¹ Wniosek RPO z 8.IX 2005 r., s. 14.

¹² A. Sakowicz, Opinia..., s. 2-3.

kryminalnej, podyktowane potrzebą wyższej sankcji karnej z uwagi na zwiększony poziom społecznej szkodliwości czynu w stosunku do zachowań wyczerpujących znamiona typu zasadniczego¹³. Wydaje się że żadna z tych przesłanek nie występuje w wypadku proponowanego przez projektodawców typu czynu kwalifikowanego. Ujemna ocena tego zachowania może spotkać się z właściwą reakcją karną już obecnie. Dodatkowo, trafnie zwrócono uwagę, że również względy ilościowe nie przemawiają za proponowanym rozwiązaniem¹⁴. W ostatnich pięciu latach liczba ta wynosiła, wraz z zabójstwami uprzywilejowanymi (dzieciobójstwem), kolejno 37, 24, 16, 19 i 24.

Wszystko to przekonuje o wystarczalności normatywnego *status quo*. Można by w tym miejscu tylko powtórzyć wszystkie przytoczone wyżej argumenty przemawiające przeciwko sankcji (właściwie) bezwzględnie oznaczonej za ten typ zabójstwa.

Niniejsze uwagi nie są miejscem na ogólną ocenę wprowadzania kwalifikowanych typów zabójstwa do prawa polskiego, który to zabieg nie miał w Polsce tradycji historycznej¹⁵. Nie można przy tym nie wspomnieć, że pozornie podobnym rozwiązaniem było utworzenie typu kwalifikowanego w postaci zabójstwa funkcjonariusza publicznego¹⁶. Wprowadzenie go uzasadnia się jednak nie tylko samą cechą, ale i wymogiem, w celu przyjęcia takiej kwalifikacji, umyślnego sprowadzenia śmierci funkcjonariusza publicznego popełnionego podczas lub w związku z pełnieniem przez niego obowiązków służbowych związanych z ochroną bezpieczeństwa ludzi lub ochroną bezpieczeństwa lub porządku publicznego.

Oceniany projekt planuje wprowadzić karalność przygotowania do zabójstwa, zawierając tym samym kolejny wyjątek od zasady bezkarności przygotowania w polskim prawie karnym. Zagadnienie karalności przygotowania do tej zbrodni należy uznać za złożone, tym bardziej więc wymagające dalszych uzasadnień w toku procesu legislacyjnego. Brak jest jednak argumentów jednoznacznie przekonujących o zbędności takiego unormowania. W doktrynie prawa kwestii tej poświęca się zresztą niewiele miejsca. Przeciwnicy karalności przygotowania do zabójstwa argumentują, iż czynności przygotowawcze nie są ani konieczną, ani nawet typową

¹³ Tamże.

¹⁴ Tamże.

¹⁵ J. Kasprzycki, *Racje tworzenia...*, s. 29.

¹⁶ Ustawa z dnia 26 listopada 2010 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz ustawy o Policji (Dz. U. 2010 r., Nr 240, poz. 1602).

sytuacją poprzedzającą usiłowanie i dokonanie tej zbrodni, oraz że wszystkie przestępstwa, do których przygotowanie jest karalne, nie mogą obyć się bez fazy przygotowawczej¹⁷. To ostatnie stwierdzenie nie odpowiada zresztą do końca stanowi faktycznemu. Przeciwno karalności przygotowania przemawiałyby również trudności dowodowe¹⁸, zwłaszcza wobec konieczności udowodnienia, że służy ono realizacji konkretnego zabójstwa. Wolno kontrargumentować, że przygotowanie może w wypadku zbrodni zabójstwa stanowić ważny element pochodzenia przestępstwa (*iter delicti*) oraz że nie jest wykluczone udowodnienie jego istnienia. Przede wszystkim, za karalnością przygotowania do zabójstwa przemawia zdecydowanie karygodność takiego zachowania i związany z tym argument chronionego dobra prawnego¹⁹.

Reasumując, projekt, w zakresie, w jakim tworzy typ kwalifikowany zabójstwa osoby małoletniej oraz przywraca sankcję (właściwie) bezwzględnie oznaczoną, należy ocenić negatywnie.

¹⁷ A. Marek, Prawo karne, Warszawa 2011, s. 195.

¹⁸ A. Sakowicz, Opinia..., s. 8.

¹⁹ Zob. E. Kunze, Przygotowanie przestępstwa w ujęciu polskiego prawa karnego, Poznań 1991, s. 101.

PRZEWODNICZĄCY
KRAJOWEJ RADY SĄDOWNICTWA

Nr WOK-020-123/12

Dot. GMS-WP-173-219/12

Warszawa, 14 września 2012 r.

SEKRETARIAT SZEFA KS

L.dz. EK/020/293/12

Data wpływu 17 09 2012

Pan Lech CZAPLA
Szef Kancelarii Sejmu

W załączeniu, uprzejmie przesyłam opinię Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 7 września 2012 r. w przedmiocie *poselskiego projektu ustawy o zmianie ustawy – Kodeks karny.*

z powołaniem

Wiceprzewodnicząca
Krajowej Rady Sądownictwa

SNSA Małgorzata Niezgódka-Medek

OPINIA
KRAJOWEJ RADY SĄDOWNICTWA

z dnia 7 września 2012 r.

w przedmiocie poselskiego projektu ustawy o zmianie ustawy – Kodeks karny.

Krajowa Rada Sądownictwa negatywnie opiniuje poselski projekt zmiany art. 148 kk. Brak jest podstaw do wzmacniania ochrony prawnokarnej małoletniego przez wprowadzanie kwalifikowanego typu zbrodni zabójstwa z uwagi na wiek ofiary. Praktyka wymiaru sprawiedliwości w tej kwestii nie budzi kontrowersji. Krajowa Rada Sądownictwa wskazuje nadto, że karalność przygotowania w kodeksie karnym obejmuje jedynie najpoważniejsze przestępstwa, których skutki mogą zagrozić bezpieczeństwu państwa i ludności w poważnych rozmiarach. Zbrodnia zabójstwa jest wymierzona w najważniejsze dobro chronione prawem jakim jest życie ludzkie, jednak następstwa tego przestępstwa odnoszą się do ograniczonego kręgu podmiotów.

Z tych względów przyjmowanie karalności przygotowania do popełnienia przestępstwa określonego w art. 148 § 1-3 kk nie jest zasadne.

Biurow Krajowej Rady Sądownictwa
ZA ZGODNOŚĆ Z ORYGINAŁEM

Wiceprzewodnicząca
Krajowej Rady Sądownictwa
SNSA Małgorzata Niezgódka-Medek

DYREKTOR
Wydziału Organizacyjnego i Kadr
Biura Krajowej Rady Sądownictwa

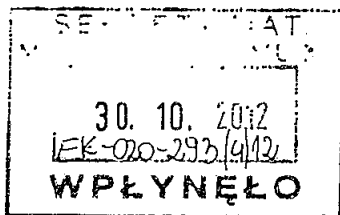

wz. Małgorzata Golcew

Solidarna Polska

Warszawa, dnia 30 października 2012 roku

Andrzej Romanek
Poseł Klubu Parlamentarnego
Solidarna Polska

Szanowny Pan
Cezary Grabarczyk
Wicemarszałek Sejmu RP

W nawiązaniu do pisma Pana Marszałka z dnia 11 września 2012 r. w sprawie uzupełnienia uzasadnienia o przedstawienie skutków finansowych projektu ustawy o zmianie ustawy – *Kodeks karny* (sygn.. GMS-WP-03-210/12), uprzejmie informuję, iż uzupełniam uzasadnienie do ww. projektu ustawy.

Proponowana zmiana Kodeksu karnego może skutkować w perspektywie wielu lat niewielkim wzrostem wydatków z budżetu państwa, wynikających z orzekania dłuższych kar pozbawienia wolności dla sprawców zabójstwa osób małoletnich. Nie jest to jednak pewne, z uwagi na tzw. prewencję generalną, tj. odstrasżającą rolę, jaką ma pełnić podwyższenie kar za przedmiotowe przestępstwo. Gdyby nawet przyjąć wzrost tych kosztów, to będą się one mieścić w granicach miliona złotych w skali roku.

Wskazując źródła finansowania powyższej regulacji, środki te, powinny znaleźć się w części 37, w dziale 755, rozdziale 75512 – Więziennictwo, zgodnie z danymi, zawartymi w ustawie budżetowej z dnia 2 marca 2012 roku.

Jednocześnie informuję, iż proponowany projekt ustawy nie jest objęty regulacją prawa Unii Europejskiej.

Z wyrazami szacunku,

Andrzej Romanek

Poseł Klubu Parlamentarnego

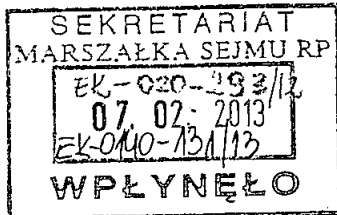
Solidarna Polska

Warszawa, dnia 7 lutego 2013 r.

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Komisja Ustawodawcza
UST-00 - 148 /13

Pani
Ewa KOPACZ
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

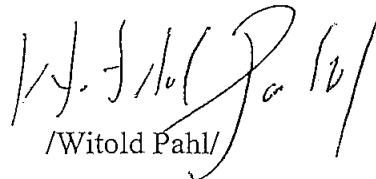
Szanowna Pani Marszałek

Przekazuję – przyjętą na posiedzeniu w dniu 6 lutego 2013 r. – opinię Komisji Ustawodawczej:

- o poselskim projekcie ustawy o zmianie ustawy – Kodeks karny (przedstawiciel wnioskodawców poseł Andrzej Romanek).

Z poważaniem

Zastępca Przewodniczącego Komisji

/Witold Pahl/

OPINIA nr 171
Komisji Ustawodawczej

w sprawie poselskiego ustawy o zmianie ustawy – Kodeks karny

przyjęta na posiedzeniu
w dniu 6 lutego 2013 r.

dla Marszałka Sejmu

Komisja Ustawodawcza, na posiedzeniu w dniu 6 lutego 2013 r., rozpatrzyła skierowany przez Marszałka Sejmu – w trybie art. 34 ust. 8 regulaminu Sejmu RP, celem wyrażenia opinii w świetle zgłoszonych wątpliwości w sprawie zgodności projektu ustawy z Konstytucją RP - poselski projekt ustawy o zmianie ustawy – Kodeks karny (przedstawiciel wnioskodawców poseł Andrzej Romanek).

Komisja, po przedstawieniu projektu i wysłuchaniu ekspertów, przeprowadziła dyskusję. W wyniku głosowania Komisja

- uznała ten projekt za dopuszczalny.

Zastępca Przewodniczącego Komisji

/Witold Pahl/